

## Victor VERNESCU

Recenzie la volumul **Ioșca, Sică și Mitică**, autor **Nicolae VASILE**, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2017, Mesagerul Energetic, nr. 190, 2017

Fostul coleg și mereu al nostru prieten, profesorul dr. ing. Nicolae VASILE, a apărut pe piață cu o nouă producție literară, culegerea de eseuri, poezie și scenete „Ioșca, Sică și Mitică” (deși pe Mitică îl cheamă de fapt Alexandru, dar, din toleranță, dacă așa ne spun nouă regășenilor cei din Ardeal, chit că și această provincie este cu adânci rădăcini românești, în loc de „Alex”, acceptăm și Mitică, frumos pseudo-nim de la Dumitru, patronul protector al Bucureștilor).

Că n-am ieșit prea mult din spiritul volumului ce ni-l oferă autorul o demonstrează chiar domnia sa în „Fractura timpului”, eseul ce deschide proaspătul volum pentru a se oferi lecturii: „Pe Pământ, plantele au fost cele mai prietenoase pentru că ele nu au niciodată vreo opinie, animalele au fost foarte simțitoare, ele având toate dotările senzoriale mult mai dezvoltate decât ale omului, iar oamenii mi s-au părut foarte agitați și mici, nemairecunoscându-mă că fac parte din această specie”.

Să fie oare, îmi vine să-l întreb pe autor, de vină cuvântul? Nu acela primordial, ci acela care ne-a fost dat nouă pentru a ne înțelege între noi și pe care noi l-am transformat, prea adesea, în mijlocul de a nu ne înțelege...? Sau totul se rezumă în fraza de la sfârșitul motto-ului original care spune că: „Oricât vom evolua științific, viața nu va deveni matematică!...”? În unul din eseurile de la primele pagini, autorul lansează o altă întrebare aristotelică: „...Chiar poți avea totul,/ Și-n vis și pe Pământ?? Dacă-i așa,/ de când și până când?”.

Sau, cum spune în „Întâlnirea din cer”: „Tot ce este natural iubește!... Ca să vorbești cu Dracul faci numărul 666 și vorbești cât vrei... Cu Dumnezeu este altfel!... Când este cazul, te sună El!!!” Cititorul va afla, întorcând filele citite, noțiuni interesante despre principiul și analiza constructivă a existențialismului român din care aflăm că „Într-o democrație, decizia este a colectivității. Dacă decizia acesteia este ca masele să permită elitelor să-și vadă de drumul lor, făcând efortul de-a le urma, atunci rezultatul este ca această colectivitate să se cupleze la structura arborescentă de nivel superior, crescând competitivitatea acesteia”. Din păcate, apreciază peste câteva paragrafe autorul: „...În cele mai multe cazuri, personalitățile de origine română au produs efecte pentru alte state”.

În eseul „De la Alecu... la Al. G., a fost mult de Croitoricit...” începi de la primele rânduri să îți pui întrebări și să ghicești răspunsul: Maestrul o fi chiar Al. G. Croitoru, iar zâna Claudia Motea?... Pentru ca, abia către sfârșit, să vezi dacă intuiția ți-a fost sau nu confirmată. Iar din eseul „Logică, matematică și agnosticismul lui Kant” afla, între altele, că orice cantitate finită este compusă dintr-un număr infinit de părți, exemplificând cu banalul pepene, cantitate finită, care poate fi tăiat în două jumătăți, fiecare jumătate putând fi, la rândul ei, tăiată în alte două jumătăți și astfel,

putându-se imagina că se poate obține un număr infinit de felii... Aș putea să mă opresc cu prezentarea aici, spunându-i cititorului că și dacă ar fi să plătim cartea numai pentru acest eseu și merită să dăm toți banii. Pentru că beneficiul cumpărătorului crește filă cu filă, eseurile înșiruindu-se atractiv și instructiv cu „Unde ești tu... Adrian Păunescu” – cu și despre marele poet, seria de patru eseuri în care suntem puși față în față cu englezii în „Noi și englezii” și tot astfel cu chinezii, cu japonezii, cu polonezii.

Făcând apel la valurile vieții, dl Nicolae VASILE ne face martori confirmatori ai unor adevăruri de noi toți șoptite sau strigate în eseul „Constantin Stroe, acest Dobrin al industriei românești”.

Cititorul cărții face cunoștință, în două eseuri, despre „Limitări binare în epoca fuzzy” și despre sistemism, în eseul „Sistemismul. Evoluția raportului dintre religie, filozofie și știință”, concepte ce se pare că-l stăpânesc și domină pe autor, despre care a scris chiar o carte, intitulată chiar așa „Sistemismul”, pe care am avut plăcerea să o prezint în paginile Revistei Mesagerul energetic.

Și ajungem astfel la cea care a dat numele acestui volum, sceneta „Ioșca, Sicăși Mitică”, o alegorie din viața a trei personaje, un ungur, un evreu și un bucureștean (ca o parafrază la creația lui Victor Ion Popa în care turcul Kadâr este înlocuit cu ungurul Ioșca), plimbați în ochii cititorului de la anii liceului până la senectute, având cu toții o stea amăgitoare a cărei prezență cititorul/ spectatorul o simte, dar pe care apucă să o și vadă cu toții abia la sfârșit, frumoasa și misterioasa Samantha.

În microsceneta ce urmează, „Epoci și generații – (taifas între tatăși fiu)” asistăm aproape neputincioși la un dialog ce „atacă” poate cea mai stringentă paradigmă-temă a momentului: lupta, inerentă într-o anume concepție, a schimbului de generație. Din păcate, forțele ce se confruntă prin dialog nu sunt echilibrate: un tată ezitant, parcă timorat de propriile sale argumente și un fiu entuziast, violent și fără conștientizarea clară a viitorului. Nici unul, nici celălalt nu par a stăpâni tema în care se avântă. Este, poate conștient dorit, poate involuntar realitatea retoricii actuale încărcată, fie de vetust și teamă, fie de tupeu și lipsă de substanță și una, și cealaltă din ipostaze asigurând, din păcate, mersul înapoi în secole și nu spre înainte, spre un viitor încărcat măcar de decență și de persistență a poporului și a teritorului. În ce mă privește, i-aș aduce aminte fiului, oprindu-l din perorația sa „doct” lămuritoare asupra a ce sunt ei, tânăra generație, acum și de ce sunt altfel decât cei din „acvariu” că, vorba actorului Dan Puric, ierarhia valorilor la care legea sacră ne obligă să ne raportăm așează, pentru noi românii și pentru toate neamurile pământului, într-o ordine strictă, geniile, eroii, martirii și sfinții. Astfel încât, accept replica apoteotică din finalul scenetei, replica mamei care ne aduce în realitatea profană: „Măi băieți, ... mai lăsați dracu filozofiile!... Tu, ăl bătrân, treci și mătură prin curte, iar tu, ăl tânăr, ajut-o pe nevastă-ta că nu mai prididește cu treburile!”

Concluzia, de altfel, cred că poate fi chiar aforismul 15 (din cele 52 aforisme originale cu care se încheie volumul, și anume: „Omul fără Dumnezeu nu face diferența dintre bine și rău!”

Cartea „Ioșca, Sică și Mitică”, avându-l ca autor pe Nicolae VASILE, a apărut în colecția “Proză contemporană”, cu inerente sau nu greșeli orto-epice, scăpări de topică și ruperi de fraze, toate acestea nescăzând cu nimic din valoarea sa intrinsecă, la Editura Bibliotheca din Târgoviște, într-o foarte reușită prezentare grafică